

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **U. G. S.E.**
sídlem P. 1270, X P.
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. KUOK 75441/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 4. 5. 2017, č. j. MMPr/059487/2017/JP.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Žalobkyně spáchala přestupek tak, že porušila stanovenou povinnost v § 10 odst. 3 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

o silničním provozu a jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Důvodem bylo, že dne 10. 6. 2016 v době minimálně od 14.45 do 14.50 h v Přerově na Žerotínově náměstí č. 41 se neznámý řidič neřídil svislou dopravní značkou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s užitým symbolem dopravní značky č. B 29 „Zákaz stání“, neboť s uvedeným motorovým vozidlem stál v zóně její platnosti.

3. Za tento přestupek byla žalobkyni udělena pokuta ve výši 1 500 Kč.
4. Žalobkyně v **žalobě** namítala nesprávné označení svého jednání jakožto správního deliktu, protože tento delikt byl podle novely č. 183/2017 Sb. v té době již přestupkem. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala a jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně, a proto měl žalovaný rozhodnutí magistrátu zrušit.
5. Žalobkyně s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a § 15 odst. 1 přestupkového zákona dovodila, že znakem přestupku fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
6. Žalobkyně z toho s ohledem na zásadu retroaktivity ve svůj prospěch dovodila, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. 7. 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněnou prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje její odpovědnost. Tuto retroaktivitu je povinen respektovat také soud, i když ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013–46.
7. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zákonem č. 183/2017 Sb., který nabyl účinnosti dne 28. 6. 2017. Je sice pravda, že v článku CCLVII je uvedeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.
8. K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet, je nutné dovodit, že účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 13. 7. 2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, nemohl zákon č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by za zákonné legisvakanci 15denní lhůty uplynuly pouze dva dny.
9. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem. Nicméně nic takového zákonodárce netvrdil, a proto nelze tuto výjimku aplikovat. Žalobkyně proto požadovala, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno

nové řízení, v rámci kterého bude její odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

10. Žalobkyně současně odmítala, že by údajný správní delikt zavinila, neboť učinila vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jejím vozidlem předešla. Osobu, které vozidlo přenechávala, žalobkyně poučila o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádala si od ní slib, že tyto bude respektovat. Nicméně bezvýjimečné plnění povinností podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je fakticky nemožné, a žalobkyně údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohla a nejednala tedy ani v nedbalosti nevědomé. Porušení pravidel provozu žalobkyně nemohla nijak rozumně zabránit a přitom mohla legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechala, svůj slib dodrží.
11. Dále žalobkyně namítala, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Vadou bylo, že výrok neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého správní orgán rozhodoval. Je pravdou, že v mezidobí došlo k úpravě zákona o silničním provozu, avšak za této okolnosti měl žalovaný výrok rozhodnutí změnit. Dispozice § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanovuje výši sankce, je blanketová. Dává do dispozice zákonodárce, aby upravil výši pokuty za správní delikt provozovatele vozidla úpravou či stanovením pokuty za obdobné porušení právního předpisu řidičem vozidla. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikovaná též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Takový závěr učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015–34 (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014–33, č. 3282/2015 Sb. NSS). Žalobkyně nedokázala dle výroku rozhodnutí přezkoumat, zda je uložena sankce zákonná. Ustanovení zákona, na které správní orgán odkázal, totiž stanoví dvě omezení. Prvým omezením je, že pokuta nepřesáhne 10 000 Kč. Druhým omezením je, že nesmí být vyšší než pokuta, kterou by dostal za obdobné porušení právní povinnosti řidič v přestupkovém řízení. Z výroku však nelze přezkoumat, podle jakého ustanovení byla pokuta ukládána a zda byla uložena v zákonném rozmezí. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
12. U sankce správní orgán nepřihlédl k možnosti mimořádného snížení, správní orgán vůbec nezohlednil § 44 přestupkového zákona, podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I kdyby k tomuto závěru správní orgán nedospěl, byl povinen tuto možnost zvážit, protože sankce jsou ukládány z úřední povinnosti. Ani mimořádné snížení výměry pokuty nevyžaduje návrh účastníka řízení. Každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Žalobkyně odkázala na § 112 odst. 3 přestupkového zákona, podle kterého měly správní orgány § 44 přestupkového zákona aplikovat. Ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán žádnou takovou nekonstatoval. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobkyně na to, aby dávala pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Pokutu lze uložit v částce nižší než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout [§ 44 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona]. Úvahy, kterými byl správní orgán při ukládání pokuty veden,

přítom silně nasvědčují, že zvažoval-li by žalovaný právě § 44 přestupkového zákona při ukládání sankce, mohl uložit pokutu pod dolní hranicí zákonné sazby. Tyto úvahy však v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu žalovaný v rozhodnutí neuvedl. Tyto úvahy nemohou žalobkyně ani soud nahrazovat. Žalobkyně byla přesvědčena, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 přestupkového zákona a rozhodoval s ohledem na jeho existenci, uložil by sankci pod spodní hranicí zákonem stanoveného rozmezí. Ostatně proti žalobkyni nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností a lze tedy usuzovat, že i samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Ve věci přitom nebyla zjištěna jediná přítěžující okolnost, a proto není předem možné vyloučit závěr, že i sankce v nižší výši než je zákonem stanovené rozmezí by mohla vést k důvodnému očekávání, že postačí k nápravě pachatele. To, zda by taková sankce, snížená pod zákonnou hranici, postačovala k nápravě žalobkyně, však spadá do diskrece správního orgánu a je na něm, aby tuto úvahu provedl. Pokud ji neprovedl, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

13. Dále žalobkyně namítala, že chybí ustanovení, podle kterého správní orgán rozhodoval. Ve výroku měla být uvedena konkrétní právní povinnost, která byla porušena, § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je blanketní normou. Na věci nemůže nic změnit ani odkaz na údajně porušenou dopravní značku B 29, která byla součástí zónové dopravní značky IZ 8a. Tyto dopravní značky totiž nejsou stanoveny zákonem o silničním provozu a porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu lze dle jeho dikce toliko jednáním v rozporu s pravidly či povinnostmi stanovenými zákonem o silničním provozu. Ostatně, ani odkaz na dopravní značku B 29 není přezkoumatelný, neboť chybí uvedení odkazu na konkrétní právní předpis, kterým je tato dopravní značka ustavena.
14. Skutkovou podstatu správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze naplnit jediné tak, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu je porušena jiná povinnost dle zákona o silničním provozu. V rozhodnutí pak musí být konkrétně uvedeno, jaká povinnost, stanovená tímto zákonem, byla porušena. V opačném případě nelze činit závěr o naplnění citované skutkové podstaty. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu.
15. Následně žalobkyně namítala absenci řádného zjištění skutkového stavu. Správní orgán vycházel z fotografií. Z těch se však nepodává, že by řidič vozidla jednal v rozporu s právem. Na čtyřech fotografiích je zachyceno vozidlo žalobkyně, která stojí v řadě dalších zaparkovaných vozidel. Z fotografie se podává, že vozidlo žalobkyně je zaparkováno a tato skutečnost je nepochybně fotografiemi prokázána. Z těchto fotografií se však nepodává, že by vozidlo žalobkyně bylo zaparkováno v rozporu s právem. Ve spise je založena pátá fotografie a na ní je viditelná zónová dopravní značka, zakazující mimo jiné zastavení vozidel. Na této fotografii však již není viditelné zaparkované vozidlo žalobkyně, ani se nejeví, že by fotografie byla pořízena (a dopravní značka umístěna) např. ve stejné ulici, ve které vozidlo žalobkyně stálo. Fotografie, na které je vyobrazeno dopravní značení, tak nikterak neproказuje, že by vozidlo žalobkyně bylo zaparkováno právě v její působnosti, respektive že by její působnost obsahovala též místo, ve kterém bylo vozidlo žalobkyně zaparkováno.
16. Žalobkyně nevylučovala, že i zdánlivě nesouvisejícími fotografiemi může být prokázáno, že vozidlo stálo v působnosti určité dopravní značky. Podmínkou učinění takového závěru je však přezkoumatelná úvaha správního orgánu, který kupříkladu vysvětlí, kde je umístěno vyfocené dopravní značení a na mapě zaznačí jak umístění tohoto dopravního

značení, tak místo, kde stálo vozidlo nebo alespoň v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelně odůvodní, proč lze činit nepochybný závěr, že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti této dopravní značky.

17. Správní orgán se však pouze omezil na konstatování, že „dospěl k závěru, že z celé spisové dokumentace je evidentní a není pochyb o tom, že provozovatelka vozidla se dopustila správního deliktu“. Takový závěr by bylo možné učinit možná tehdy, pokud by z fotografie bylo vskutku evidentní, že vozidlo stojí v působnosti určité dopravní značky, což by byl přílehlavý závěr za situace, kdy by na jedné fotografii byla vyobrazena jak příslušná dopravní značka, tak vozidlo stojící v její působnosti.
18. Ze správního rozhodnutí však nelze zjistit, na základě jaké úvahy či na základě jakých důkazů správní orgán dospěl k závěru, že vozidlo žalobkyně stálo v působnosti dopravní značky zakazující zastavení. Vůbec nebyla objasněna souvislost dopravní značky „Zákazu zastavení“ s místem, ve kterém stálo vozidlo žalobkyně. Není vůbec zřejmé, zda tato dopravní značka působila též v místě stání vozidla žalobkyně. Nebylo ani prokázáno, že by v místě, kde stálo vozidlo žalobkyně, bylo stání zakázáno. Žalobkyně tvrdila, že v místě, ve kterém bylo její vozidlo zaparkováno, bylo parkování povoleno a zákaz daný zónovou dopravní značkou na toto parkovací stání nedopadal.
19. Žalobkyně namítala, že ve výroku napadeného rozhodnutí chyběl odkaz na přestupek, jehož znaky jednání řidiče vykazovalo. Takový postup je v rozporu s § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. V daném případě nelze dovodit odpovědnost žalobkyně za správní delikt.
20. Žalobkyně a její právní zástupce nesouhlasili se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
21. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že jednání, které bylo žalobkyni kladeno za vinu, nebylo ze zákona o silničním provozu vyňato, pouze byla změněna terminologie (namísto pojmu „správní delikt“ se nadále užíval pojem „přestupek“).
22. Žalobkyně si nesprávně vyložila v zákoně č. 183/2017 Sb. v části 102 článek CIII bod 40, kterým v § 125f za odst. 2 byl vložen nový odstavec 3, podle kterého k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění. Nedošlo k tomu, že by se odpovědnost nepodnikající fyzické osoby změnila z objektivní na subjektivní.
23. Žalovaný nezpochybňoval, že žalobkyně učinila fakticky vše, co bylo možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu jejím vozidlem předešla. Tyto faktické kroky provozovatelky vozidla zákonodárce do liberačních důvodů nezahrnul (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Názor žalobkyně ohledně účinnosti citovaného zákona je nesprávný a nemá oporu v části 252 nazvané „účinnost“ a článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb.
24. Žalovaný popřel, že by magistrát měl povinnost uvést ve výroku konkrétní právní normu, podle které byla uložena sankce. Svůj závěr žalovaný opíral o právní názor Nejvyššího správního soudu a jeho judikaturu, kterou však nespecifikoval. Ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, účinné do 30. 6. 2017, není právní normou, nýbrž její částí. Toto ustanovení neodkazuje na žádnou jinou právní normu, jak se snažila nastítnit žalobkyně. Žalovaný byl přesvědčen, že judikatura zmíněná žalobkyní na projednávaný případ nedopadá.

25. K námitce ohledně užití § 44 přestupkového zákona žalovaný uvedl, že bylo na žalobkyni, aby namítala skutečnosti, které by opravňovaly správní orgány k aplikaci citovaného ustanovení. To je dle žalovaného prostředkem mimořádným. Pokud nenastaly skutečnosti, které by umožnily aplikaci citovaného ustanovení, žalovaný ani magistrát v rozhodnutí žádné skutečnosti neuvedly a neshledaly a nebyl důvod k tomuto ustanovení přihlížet a v odůvodnění se jím zabývat. Další námitky jsou spíše subjektivní dojmy žalobkyně a jsou vyvráceny spisovým materiálem. Podle žalovaného řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy, při zachování všech procesních práv žalobkyně a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
26. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 26. 7. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
27. Krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil ze **správního spisu** z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak bylo uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Podle ručně vyplněného formuláře oznámení vozidlo v době 14.45 až 15 h bylo zjištěno a zadokumentováno a vzniklo podezření ze spáchání dopravního přestupku na Žerotínově náměstí 41. Přestupek byl označen jako „Zákaz stání“.
28. V oznámení o přestupku sepsaném Městskou policií Přerov dne 21. 6. 2016 je v popisu přestupku uvedeno: § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., IZ 8a – B 29.
29. Součástí spisu je pět fotografií. Na první fotografii je zaznamenáno předmětné vozidlo, označené výše, z přední strany, na druhé fotografii z levého boku, na třetí fotografii je zaměřeno a zaznamenáno přední okno vozidla, na čtvrté fotografii opět vozidlo zepředu a na páté fotografii je zaznamenána část ulice s dopravním značením, chodníky, pozemní komunikací a budovami.
30. K výzvě k zaplacení určené částky sdělila ODVOZ VOZU s. r. o. totožnost řidiče s rakouskou adresou a doručovací adresou v Brně.
31. Uvedenému řidiči se na doručovací adresu nepodařilo předvolání doručit, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý. Věc přestupku byla odložena usnesením magistrátu ze dne 3. 11. 2016.
32. Příkazem ze dne 6. 2. 2017 magistrát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku a udělil jí pokutu ve výši 1 500 Kč. Po podaném odporu byla dne 7. 4. 2017 žalobkyně vyrozuměna o provádění dokazování dne 27. 4. 2017.
33. **Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2017** magistrát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Na základě provedeného dokazování magistrát konstatoval, že v daném případě šlo o neoprávněné stání a jednalo se o porušení povinností řidiče, které vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Protože věc přestupku byla odložena, došlo z titulu objektivní odpovědnosti provozovatelky vozidla k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Magistrát poznamenal, že „u správního deliktu provozovatele vozidla se žádné zavinění ve vztahu k porušení povinností a pravidel řidičem nevyžaduje“. Magistrát poukázal na liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu a to, že se v daném případě

nevyskytly a nebyly zjištěny žádné důvody, které by vyloučily odpovědnost provozovatelky vozidla. Porušení ze strany řidiče předmětného vozidla bylo doloženo spisovým materiálem, který zpracovala hlídka Městské policie Přerov, porušení je řádně zadokumentováno a součástí je i fotodokumentace pořízená hlídkou v den zjištěného porušení, která vypovídá nejlépe o celé situaci. Z fotodokumentace je patrné místo, kde k přestupku došlo, a způsob postavení motorového vozidla. Magistrát uvedl, že posuzoval následek – ohrožení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, především ohrožení organizace dopravy v daném úseku pozemní komunikace – v daném případě na Žerotínově náměstí, které z důvodu své výhodné polohy v centru je značně užíváno účastníky provozu na pozemních komunikacích a je zde tudíž zvýšený provoz. Celá událost byla zaznamenána v době, kterou magistrát charakterizoval jako dobu se zvýšeným provozem a uzavřel, že je žádoucí, aby řidiči motorových vozidel respektovali úpravu a způsob organizace dopravy v dané oblasti. Při ukládání sankce magistrát uvedl, že ji uložil při spodní hranici možného sankčního rozpětí. V daném případě uložená sankce za přestupek bude plnit preventivní funkci a bude pro provozovatele vozidla dostatečná a povede k tomu, aby se protiprávního jednání v budoucnu vyvaroval a učinil takové kroky, aby uživatel vozidla, potažmo jeho řidič, dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

34. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** odkázal na § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Podle žalovaného z doloženého spisového materiálu je zřejmé a bez jakýchkoliv pochybností, že dotčené vozidlo bylo ponecháno v místě, kde zůstalo stát v rozporu se zákonem o silničním provozu. Tyto skutečnosti byly zjištěny a zadokumentovány Městskou policií Přerov (list č. 1 až 6 spisu). V čase přestupkového jednání byla provozovatelkou vozidla žalobkyně. Za těchto okolností byly splněny požadované podmínky citované výše, neboť se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, jímž došlo k porušení povinností řidiče podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, bez vzniku dopravní nehody. V řízení nebyly zjištěny, ani žalobkyní uplatněny liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalovaný odkázal na § 125f odst. 4 a § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Nešlo o porušení povinnosti řidiče, které bylo možné postihnout v blokovém řízení. Nedošlo rovněž k nepochybnému ustanovení řidiče vozidla, který spáchal přestupek. Magistrát vedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, který byl sice na výzvu provozovatelkou sdělen, ale na předvolání nereagoval, nebylo mu doručeno, neboť byl na sdělené adrese neznámý. Tím přešla odpovědnost na provozovatelku vozidla, která byla uznána odpovědnou ze správního deliktu. Odpovědnost je v daném případě dána za protiprávní stav (odpovědnost za výsledek), jehož předpokladem není zavinění. Žalovaný přezkoumal i výši sankce – pokuty, která byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a shledal ji přiměřenou závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti. Žalovaný uvedl, že magistrát ve svém rozhodnutí řádně a v dostatečném rozsahu pokutu odůvodnil.
35. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
36. Námitka, že z výroku napadeného rozhodnutí nejsou patrné všechny znaky dané skutkové podstaty a že neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly a o který přestupek a porušení kterých předpisů šlo, není důvodná.
37. V případě žalobce nebylo pochybností o tom, jaké povinnosti svým jednáním porušil, a proto se jednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný.

38. Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–46, č. 3656/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.*
39. V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobkyně, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobkyně či řidič dopustili a jakou právní povinnost porušili.
40. Ve výroku rozhodnutí žalovaného i magistrátu je uvedeno slovním popisem porušení právních povinností žalobkyní. Nadto v rozhodnutí magistrátu v prvním odstavci odůvodnění je uvedeno konkrétně i ustanovení, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo **poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona***. Dále je tam uveden opětovně slovní popis skutku.
41. Podstatné je, že v rozhodnutí žalovaného o odvolání je na straně 3 ve čtvrtém ze šesti odstavců citován § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*.
42. Právě toto ustanovení řidič vozidla žalobkyně porušil. Toto ustanovení bylo uvedeno již na oznámení přestupku jakožto listině, která byla podkladem rozhodnutí a již provedl magistrát dokazování dne 27. 4. 2017.
43. Napadenému rozhodnutí magistrátu soud vytýká, že neobsahovalo porušení konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu - § 4 písm. c) – citací názvu ustanovení i jeho obsahu. Tuto vadu žalovaný napravil v odůvodnění svého rozhodnutí, a proto z hlediska této právní otázky i rozhodnutí magistrátu v testu zákonnosti obstálo, protože rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek. Pokud by však v daném případě, s ohledem na další okolnosti věci, žalovaný ve svém rozhodnutí § 4 písm. c) zákona o silničním provozu alespoň citací označení ustanovení neuvedl, stěží by soud mohl k předmětné žalobní námitce žalobu zamítnout, to vše v souladu se shora citovanými usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–46, č. 3656/2018 Sb. NSS (srov. zejména bod 40).
44. Ani argumentaci žalobkyně, že znakem přestupku (dříve správního deliktu nepodnikající fyzické osoby) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění a teprve dne 13. 7. 2017, kdy podle ní nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno, nelze přisvědčit.

45. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, který rovněž nepřistoupil na stěžovatelovu argumentaci a uvedl, že „zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“
46. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, a ani zdejší soud v projednávané věci nevidí důvod, proč by se měl od tohoto závěru odchýlit.
47. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost tohoto zákona stanovena shodně jako účinnost přestupkového zákona a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné stanovení účinnosti zákona a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018-47).
48. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány se nijak nezabývaly úvahou o tom, zda je nová právní úprava přestupků v přestupkovém zákoně pro žalobkyni příznivější. Ani této námitce však nemůže soud přisvědčit. Nová právní úprava je dle žalobkyně příznivější proto, že umožňuje mimořádné snížení výměry pokuty. Vyjma žalobkyní uváděného zavedení institutu mimořádného snížení výměry pokuty bylo v nové právní úpravě přepracováno rovněž ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; viz § 37 přestupkového zákona) a zpřesnila se či přibyla ustanovení o rysech určujících povahu a závažnost přestupku, o polehčujících a přitěžujících okolnostech (§ 38 - 40 téhož zákona). Uvedená změna se jistě projeví v odůvodnění nových přestupkových rozhodnutí, avšak není s to ovlivnit trestnost jednání žalobkyně ani výši sankce a nelze ji považovat za příznivější pro žalobkyni. Na trestnosti jednání, jež je žalobkyni kladeno za vinu, se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. To ostatně nerozporuje ani žalobkyně. Jediná potenciální výhodnost nové právní úpravy v případě žalobkyně tak spočívá skutečně pouze v mimořádném snížení výměry pokuty dle § 44 přestupkového zákona. V případě žalobkyně byla skutková podstata přestupku (dříve správního deliktu) naplněna tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení neuváděla žádné relevantní skutečnosti, jež by mohly odůvodnit mírnější postup při jejím trestání (žalobkyně se ostatně až do podání žaloby žádným způsobem nedovolávala příznivosti nové právní

úpravy). Nadto žalobkyni byla uložena nejnižší možná sankce. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017-29, explicitní vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by „*bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*“. V případě žalobkyně však žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy dány nebyly. Nedošlo totiž k takové změně ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány jednání žalobkyně kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být při soudním přezkumu zohledněna. Žalovaný tak nepochybil, pokud se uvedené právní otázky výslovně nevěnoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018–46).

49. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 přestupkového zákona, je konkretizována v § 112 odst. 3 přestupkového zákona takto: *Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.* Při rozhodování o tom, které posuzování je pro pachatele příznivější, se nelze omezovat na srovnávání trestních sazeb, ale je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu (též k možnosti podmíněného odsouzení, upuštění od potrestání atd.) uvážit, co je příznivější (srov. Novotný, O., Dolenský, A., Jelínek, J., Vanduchová, M.: *Trestní právo hmotné – I. obecná část*. Praha, Codex, 1997, str. 38).
50. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat. Podle § 44 odst. 1 přestupkového zákona lze pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.*
51. Žalobkyně uvádí, že v jejím případě mělo být aplikováno písm. a) citovaného ustanovení, což zakládá na tvrzení, že pokuta 1 500 Kč uložená na spodní hranici zákonné sazby je v jeho případě nepřiměřeně přísná. Toto tvrzení však nijak nekonkretizuje, nedokládá své osobní poměry, aby osvětlila nepřiměřenou přísnost uložené pokuty a takové skutečnosti ani nijak nevyplývají ze spisu.
52. Krajský soud uvádí, že dopravní přestupek žalobkyně lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Správní orgány neuvedly žádnou polehčující okolnost, ani ze spisu či z tvrzení žalobkyně nelze zjistit žádné mimořádné okolnosti. Samotnou částku 1 500 Kč nelze považovat za tak vysokou, aby měla za následek nepřiměřený, např. likvidační, dopad do majetkové sféry žalobkyně. U takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona ostatně prakticky nelze.

53. Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1 přestupkového zákona, a žalobkyně se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před žalovaným nedomáhala, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením. Nelze proto přisvědčit ani námitce žalobkyně, že správní orgány ignorovaly změnu zákona v její prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018–45).
54. Nedůvodná byla námitka absence řádného zjištění skutkového stavu a jeho popisu v rozhodnutích a z toho vyplývající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
55. Protiprávní jednání žalobkyně bylo zjištěno z fotografií popsaných v tomto rozsudku v bodě 29. Tyto důkazy byly doplněny podklady rozhodnutí, které byly provedeny jako důkaz dne 27. 4. 2017 a kterými byly dvě oznámení přestupku a kopie oznámení zanechaného řidiči na předmětném vozidle. V těchto listinách společně s fotografiemi jakožto souhrnu důkazů je zaznamenána skutková podstata projednávaného přestupku. Je zjevné, kterou konkrétní dopravní značku řidič vozidla neuposlechl (IZ 8a – Zóna s dopravním omezením, B 29 – Zákaz stání) a kde byla tato dopravní značka umístěna. Shodně jako ve věci posuzované zdejší soudem pod sp. zn. 72 A 45/2017 je prokázáno, že na náměstí T. G. Masaryka v Přerově je příjezd omezen citovanými dopravními značkami a v místě, kde řidič v souzené věci zastavil, je z fotografií jednoznačné, před kterou budovou přesně na pozemní komunikaci zastavil a porušil stanovený zákaz. Soud v daném případě shledal zjištění skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu. Žalobní námitky do takto zjištěného stavu nevnesly důvodné pochybnosti. Skutkové předpoklady pro vyslovení autoritativního výroku osvědčil magistrát dostatečně. Žalobkyně svůj individuální zájem neochránila, protože neuplatnila žádné skutkové okolnosti svědčící v její prospěch a které při náležité obezřetnosti mohla znát a které měla příležitost uvést.
56. Žalobkyně nevznesla po celou dobu správního řízení jedinou námitku, a to ani v podaném odporu proti příkazu ze dne 6. 2. 2017, ani v podaném blanketním odvolání. Kromě plné moci a blanketního odporu proti příkazu a blanketního odvolání v přezkoumávané věci žalobkyně pouze magistrátu sdělila, že předmětné vozidlo v označenou dobu řídil pan F. S. z rakouského Mistelbachu. Ten byl však na české doručovací adrese v Brně neznámý.
57. Žalobní námitky nepochybně žalobkyně mohla uplatnit již v řízení před magistrátem. Je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobkyně může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání či žalobě. Avšak pokud žalobkyně uplatnila nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, neodpovídá takový postup žalobkyně základnímu smyslu a účelu odvolacího a následného soudního přezkumného řízení. Žalobkynin zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

58. K požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
59. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
60. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
61. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 5. prosince 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně